



II. felvonás

Felemelkedés

8. fejezet

Küldetés

Sajnálom, ez volt az utolsó dolog, amit Noeya mondott neki, aztán ledobták a hajáról és otthagyták a dokkban. Tudta, hogy találnia kellett egy helyet, ahol meghúzhatta magát, legalább addig, amíg az Erővel helyrehozta a sérülései egy részét.

Ehhez először el kellett tűnnie a kikötőből, ahol számtalan szempár figyelte őt, a földön kúszó emberlányt. Mira az előtte lévő tároló irányába haladt, amire ráfektetettek egy hosszú fémrudat – azt mankónak használhatta. Lehet, hogy nem volt messze, de mégis egy örökkévalóságnak tűnt az út.

Útközben többször is ránézett a körülötte állókra, senki sem segített, mindenki csak állt és nézett. Igaz, ez egy ilyen helyen nem volt feltétlenül rossz dolog. Wess pont olyan kiszolgáltatott volt, mint akkor, amikor Fenn életére tört. Ironikusnak találta, hogy akkor pont Sigil húzta ki a csávából, most pedig ő hozta őt ebbe a helyzetbe. Bárki előnyt vehetett a helyzetből, akinél fegyver volt, ezért Mira félelme minden egyes másodperccel fokozódott.

A legrosszabb akkor történt meg, amikor a nő elérte a tárolót. Megpróbálta elérni a fémrudat, hogy végre lábra tudjon állni, de valaki a földre lökte a rudat, amikor már karnyújtásnyira volt tőle. Wess felnézett, mire a második legrosszabb dolgot látta maga előtt, amit el tudott képzelni.

– Nocsak-nocsak – mondta vigyorogva a kalózkapitány. – Úgy tűnik eljött a következő lecke ideje...

Adane rezzenéstelen arccal túrte, hogy az öreg megnézzé a sérülését. Sigil többször is hozzáért a vágáshoz, volt, hogy a vizsgálata céljából és volt, hogy csak azért, hogy tesztelje a sith fájdalomtűrését.

Helyre fogja hozni egy sérülést, egy idő után.

– Nehéz elképzelni, hogy ezzel a hátadon komoly ellenállást fejts ki ellenem – törte meg a csendet Sigil.

– A legjobbtól tanultam – mosolyodott el Noeya. Egy része iszonyodott attól, hogy mostantól az ellenségét fogja szolgálni, de legbelül mégis örült neki. Arina meghalt, nélküle nem maradt cél, ami vezérelje az életét, a szeme világa vagy egy jó barát nélkül pedig nem volt oka egy céltalan életet élni. Mira már nem akart barátja lenni, ki akarta őt rakni, maradt a szeme és a célja. Az új mestere mind a kettőt meg tudta adni neki.

– Arina jól megtanított rá, hogyan leplezd a gyengeségeidet – ismerte el az öreg. – Így a legjobbat tudtad kihozni egy lehetetlenül szar helyzetből. Jó hasznát fogom venni a képességeidnek, még azután is, hogy istenné váltam.

– Milyen megnyugtató – felelte Adane. – Mester – tette hozzá utólag.

– Ugyanakkor roppant befolyásolhatóvá váltál – folytatta az öreg. – Ha nem puhítanak el az érzelmeid, sosem kerülsz bele ebbe a helyzetbe. Ezen mindenképpen változtatni fogok, a saját érdekedben.

– Megegyeztünk, hogy nem fog baja esni Mirának – vágta rá Adane.

– Más módon is meg lehet edzeni a lelkedet – mondta az öreg. – Egyébként sem hiszem, hogy viszontlátjuk még a barátodat. Azon az állomáson nincs senki, aki ne akarná begyűjteni a vérdíjat egy triata lovag fejéért, Mira pedig nem tud túl sokat tenni ellenük a jelenlegi helyzetében. Szóval... – fejezte be a mondandóját.

– Felesleges alábecsülnöd – mondta Noeya. – Ő mindig kitalál valamit.

Mirának fogalma sem volt róla, hogy mit tegyen. A kapitány többedmagával jött, még ha valahogy el is bánik vele, a bandájával már nem fog elbírní. De ha valami csoda folytán ez is sikerülne, akkor ott voltak azok, akik őt figyelték. Ha kiderül, hogy milyen erős valójában, akkor kizárt, hogy békén fogják hagyni.

– Mi az, nem tudsz felállni? – mondta gúnyosan a seka. – Milyen kár, így annyi ellenállást sem fogsz tudni kifejteni, hogy élvezetes legyen a dolog...

Wess vissza akart vágni, de valaki más cselekedett helyette.

– Én is ugyanezt mondhatnám – vágta rá egy férfi. Wess hátra fordította a tekintetét, egy öregedő, köpenyes embert látott, sárga szemmel és ősz szakállal.

– Na mi az, már a félrokkant triata papik is meg akarnak halni? – vágta rá a kapitány.

– Kotródj el attól a lánytól, mielőtt az élők közül kényszerülsz elkotródni! – szögezte le a férfi.

– Azt megnézném – vágta rá a seka.

– Megoldható – felelte az öregember. Kinyújtotta a kezét és egy Mira számára jól ismert mozdulatot tett vele. A kalózkapitány a nyakához kapott, egy olyan erő kezdte el fojtogatni őt, amivel sosem akart találkozni az életében.

Másodpercek alatt véget ért a seka haláltusája. A legtöbb embere gyáván állt és nézett, csak kevesek mertek fegyvert ragadni. A rejtélyes alak azonnal fénykardot ragadott a kezébe, az ellenségei megdermedtek, amikor a levegőbe mart a markolat sűrű pengéje.

– Lőjön, az, aki ma meg akarni halni – jelentette ki az öregember.

A kalózok futásnak eredtek, a férfi hagyta őket elmenekülni. Ezután a körülöttük állókra szegezte a tekintetét, akik még mindig őket nézték.

– Van itt bármi látnivaló?! – emelte fel a hangját a rejtélyes alak. A népek azonnal elfordultak tőlük és elindultak a dolgukra.

– Köszönöm – szólalt meg Mira.

– Az Árny Rendnek köszönd – jelentette ki a férfi. – A szerveztünk azért küldtek ide, hogy teljesítsem a Szent akaratát.

– Oké – felelte Wess. – És mit akar velem ez a Szent?

– Jelenleg azt, hogy velem gyere – felelte. – Biztonságos helyre viszlek, ahol nem árthatnak neked az ilyen mihaszna söpredékek.

– Azt megköszönném, de nem tudok járni – felelte Wess.

A rejtélyes lovag felsegítette a nőt, aztán a kezébe vitte a tárolóról lelökött fémrudat az Erővel. Wess nehézkesen megfogta a megégett, de még használható kezével és megtette az első önálló lépéseit azóta, hogy Sigil ellátta baját.

– Gyere, nincs messze a hajóm!

Az öregember egy kicsi, elegáns hajóba vitte fel Mirát. Kényelmes kabinba vezette őt, ahol nyugodtam tudott meditálni a sérülésein. Amikor hozott neki egy kis levest, tovább folytatták a beszélgetést.

– Szóval, mi ez az Árny Rend? – kérdezte Wess két kanál között.

– Az Erő Rendjéből váltunk le még sok-sok ezer évvel ezelőtt – felelte a férfi. – Ők nem akartak foglalkozni a Szenttel, legalábbis nem olyan komolyan, mint kellene. Békében szakadtunk el tőlük, mára már bujkálni kényszerülünk előlük. Főleg a jelenleg történtek fényében.

– Hogy érti? – kérdezte kíváncsian Mira.

– Létezik egy belső kör a rendjükön belül, amíg mindenki azt hiszi, hogy a prófétát követik, valójában ők irányítják a dolgokat a színpalak mögött – magyarázta az öregember. – Ők nem csak Démont tartják az ellenségüknek, hanem a Szent hatalmát is kétségbe merik vonni. Hála nekik, hosszú, hosszú idő telt el az előző felemelkedés óta. Régóta kutatjuk a Teszeraktot, de jól elrejtették előlünk, ahogyan mi is jól elrejtőztünk előlük. De a látomás előre vetítette a Démon visszatérését, és ez azt jelenti, hogy hamarosan a Szent is fel fog emelkedni. Ez félelemmel töltötte el a belső kör tagjait, akik a zsebükben tartott katonai erővel megsemmisítették az Erő Őreit, egy seka szervezetet, ami Démon felemelkedésének szenteltek a létét. Ez azt jelenti, hogy minket is el akarnak pusztítani, de képtelenek rá, mert találnak minket.

– Szóval ti Harmónia felemelkedésének szenteltétek az életeteket – következtette ki Mira az elhangzottakból. – Nekem mi a szerepem a tervében?

– Egy másik látomás alapján nagyon is sok – felelte a férfi. – Mivel én voltam az egyetlen, aki megtapasztalta, a többi nagymester úgy döntött, hogy az én dolgom lesz megmenteni téged és eljuttatni a rendünk szívébe.

– Tehát te a rend legjobbjai között lennél? – kérdezte Mira.

– Nem csak az egyik legjobb – felelte a férfi. – A nevem Tava Srai, én vagyok az Árny Rend legnagyobb harcosa.

– Akkor miért nem segítettél Sigil ellen? – kérdezte. – Megállíthattad volna őt a tervében, bármi is legyen az.

– Sigil úgy hiszi, ő lehet a következő Démon – felelte Tava. – A látomáson nem zárja ezt a lehetőséget, de a látottakból arra következtettem, hogy ő inkább használ, mint árt a Szent felemelkedésének. Különben sem lenne esélyem ellene, a saját bőrödom tapasztalhattad, hogy mire képes.

– Nem egy egyszerű eset, az biztos – felelte Mira, vetve egy pillantást a lábára, ami még mindig égett a fájdalomtól.

– A fájdalmadat enyhíteni tudom, a csontjaid is gyorsabban tudnak forni a segítségével, de a lábadat csak a templomunkban leszek képes helyrehozni – mondta Tava.

– Az tökéletes lenne – felelte Mira.

Miután Fenn búcsút vett Carlostól és Leanától, a Reaver harcra készen hagyta el a Traxan fedézetét. Jaris eleinte nem akart Rya nélkül menni, de már belátta, hogy csakugyan neki volt igaza. Ez az ő harca volt, neki kellett megvívnia, ő volt az egyetlen, aki megnyerhette.

– Ideges, próféta? – törte meg csendet Lei.

– Nagy a tét – felelte Jaris.

– Valóban – mondta Jiu. – De számíthat ránk. Bármi is várjon minket odaát, mi mindent meg fogunk tenni azért, hogy a galaxis megmeneküljön a káosztól.

– Akárcsak én, próféta – mondta a mögöttük álló Seia.

Lei hátranézett, aztán bólintott egyet. Fenn úgy vélte, hogy ezzel azt fejezte ki, hogy elismerte a nő elhivatottságát. Valójában egy sokkal sötétebb, fontosabb terv volt a fejükben. Elhatározták, hogy bármi is történjék, sem Sigil, sem Jaris nem járhatnak sikerrel.

Leana és Carlos a romboló ablakából figyelték, ahogyan a Reaver elindult a Maha'nar felé.

– Az a szemét meg fog fizetni azért, amit tett – törte meg a csendet Ventriss.

– Így van – helyeselt Carlos. – Fenn kicsinálja.

– Szerinted köztük van? – kérdezte Leana. – Úgy értem, Sigil rengeteg embernek ártott azóta, hogy elindult ezen az úton. Szerinted vele is végzett?

– Nos... – gondolkozott el egy pillanatra Dahn. – Fingom sincs.

– Mert az oké, hogy korábban is nyoma vezett Mirának, és eddig mindig előkerült, így vagy úgy, de nem fura, hogy Fenn nem érzékeli őt az Erőben? Úgy értem, a tanítványáról van szó, a saját lányáról, az ég szerelmére, hogy nem tudhat róla, ha még él?

– Korábban is elvesztették már a kapcsolatot – felelte Carlos. – A Yavin után is ezért hitte azt, hogy meghalt, sőt akkor sem érzett túl sokat, amikor... Nos, otthagytuk.

– De akkor szándékosan álcázta magát – rázta a fejét Leana.

– Lehet, hogy most is ez a helyzet. Akár el is rejtheti valaki – ismerte fel Dahn.

– De miért? – vágta rá Ventriss.

– Én nem tudom – rántott vállat Carlos. – Sok fura dolgot láttam már. Itt vagy te.

– Rám tudjuk a magyarázatot, Mirára nem – felelte Leana.

– Azért még mindig felmerül egy-két kérdés – tette hozzá Dahn. – Én például eltűnődöm rajta, hogy ez a második élet neked egy átmeneti állapot, vagy már nem foglak még egyszer elveszteni.

– Hogy érted, hogy átmeneti? – vonta össze a szemöldökét Ventriss.

– Hát hogy véget érhet – felelte Dahn.

– Hát persze, hogy véget érhet – vágta rá Leana. – Nem vagyok halhatatlan, csak újra meg lett csinálva a testem.

– De nem úgy... Vagyis... Úgy, hogy ha valami elpusztul az Univerzumban, akkor állítólag azért pusztul el, mert arra van ítélve. Most te meghaltál, tehát elméletileg neked meg is kell halnod. Tehát valamikor a nem túl távoli jövőben megint meg fogsz halni, hogy az Univerzum egyensúlyba hozza magát.

Leana elgondolkozott egy pillanatra az elhangzottakon. Ő eddig csak a küldetésén agyalt és örült annak, hogy ismét az élők között lehetett. Bele sem gondolt ebbe az alternatívába.

– Bakker... Hogy te néha mennyire el tudod cseszni az ember napját!

Harmónia a barlangban meditált. Léptek törték meg a nyugalját. Hátranézett, mire egy fekete ruhás öregembert látott maga előtt, akinek ősz haj és szakáll keretezte a kék szemét. Ő volt az, a Mentor.

– Sejtettem, hogy itt talállak – jelentette ki az entitás.

– Ismersz – felelte Harmónia. – Nincs ebben semmi meglepő.

– Való igaz – lépett közelebb hozzá a Mentor. – Olyan régóta áll fent az állapot, hogy azt sem tudjuk, hogy milyen a másik nélkül.

– Nos, ha minden jól megy, hamarosan a világ összes ideje ott lesz arra, hogy ismét megtaláljuk önmagunkat – egyenesedett fel a földről Harmónia.

– Ha minden jól megy? – húzta a szemöldökét az entitás. – Az én a tervemben nem bízol, vagy a tiedben?

– Pontosan tudod, hogy mitől félek – felelte.

– Áh, igen, a hírhedt Jiu Lei – ismerte fel a Mentor. – Egy időre kettő volt belőle, ami arra enged következtetni, hogy komplikációk fognak fellépni a további terveinkkel kapcsolatban. Igaz, már vége a másik Jiu Lei-nek. A kérdés csak az, hogy azért, mert elbukott, vagy azért, mert sikerrel járt?

Harmónia nem felelt, inkább megvárta, hogy folytassa.

– Kár, hogy a megmaradt hatáskörünkön kívül állt. De maga a beavatkozás arról árulkodik, hogy tervnek ez a része jól működött. A Teszerakt meg fog semmisülni. A többit pedig ráérünk kitalálni azután, hogy megtörtént.

– Igaz – helyeselt Harmónia. – Megtörténhet. Megtörténhet – ismételte, széles mosollyal az arcán.

– Nem csak megtörténhet, meg is fog történni – felelte a Mentor, aztán közelebb húzta magához a nőt és váltott vele egy csókot.